

Dažās tirdzniecības pārvaldes darbiniekus, kas atbrīvoti par sliktu darbu viena vieta, bieži vien pārceļ tadā pasa darbā citā vieta.

Fokis.

Kadru

Kadru spēlīte.

1962 • Nr. 23

Iesalīnam KOMANDĒJUMS KABATĀ

Jānis Iesalīns bikli piekļāvēja pie Krāslavas rajona starp-kolhozu celtniecības organizācijas padomes priekšsēdētāja Andrijuhina kabineta durvīm.

— Iekšā! — caur popējumu viņš neskaidri dzirdēja pavēlošu aicinājumu.

Iesalīns uzmanīgi pavēra durvis un kā ēna ieslidēja kabinetā, kur aiz liela rakstāmgalda, dziļi krēslā atlaidies, sēdēja pats padomes priekšsēdētājs. Jau trešo dienu Iesalīns bija veltīgi klauvējis pie šīm durvīm, bet nu, nu beidzot viss kārtībā. Priekšsēdētājs roka!

Andrijuhins sākumā bija mazliet pārsteigts par atnācēju. Jo ciemiņa izskats bija visai neparasts — galvā brūna berete, mugurā dzeltena ādas vēja jaka un uz pleca automātam līdzīgs daikts — pēdējās konstrukcijas kinokamera.

«He, ko tad šim ērmam ievadjēties?» mazliet izbrīnījies, Andrijuhins nodomāja un aicināja Jāni Iesalīnu apsēsties.

Bet drīz viss noskaidrojās. Kinoreportieris! Starp-kolhozu celtniecības organizācijas padomes priekšsēdētājs biedrs Andrijuhins ātri apjauca, ka šis kukainis viņam nav bīstams. Gluži otrādi, tas varēja viņu padarīt populāru. Ko gan teiktu partijas rajona komitejas sekretāri, izpildu komitejas atbildīgi darbinieki un teritoriālās ražošanas pārvaldes pats galvenais inženieris biedrs Stašāns, ja viņi pēkšņi uz kinoekrāna ieraudzītu rajona sastatņu mežu, jaukās kolhoznieku ēkas, ciematus, plašās kūti un priekšplānā visā savā diženumā izaugtu viņš — Andrijuhins. Tas būtu lielisks efekts.

Sis pārdomas pārtrauca Jānis Iesalīns.

— Jūsu rajons kļuvis par sastatņu mežu. Kur pametam acis, visur aug jaunas ēkas.

— Pareizi, jūs esat uztvērīs joti pareizi, — piekrita priekšsēdētājs, — celtniecības elpa mūsu rajonā jūtama it visur...

— Lielski, joti lieliski! — pārtrauca Jānis Iesalīns priekšsēdētāju. — Lūdzu, turpiniet!

Andrijuhins dzirdēja, kā vienmērīgi iedūcas kinokamera.

Andrijuhins jutās kā aktieris, kas tēlo savu pirmo titullomu. Viņš izslējās. Patētiski pacēla balsi.

Par visu, ko tik vien Andrijuhins darīja kinokameras priekšā, Iesalīns iesaucās: «Lieliski! Loti lieliski!»

— Nu, bet tagad, lūdzu, faktus! Bez tiem nevar iztikt nevienam kinoapraksts, — lietiski ieminējās Iesalīns.

— Lūdzu! To mums pietiek! — atbildēja padomes priekšsēdētājs. — Starp-kolhozu celtniecības organizācija šogad veic plašus darbus. Tā būvē 65 objektus, tai skaitā sešas govju kūti, desmit cūku novietnes, četras putnu mītnes, sešas teļu novietnes, daudzas garāžas, mehāniskās darbnīcas, labības noliktavas...

— Stop! Pietiek, pietiek! — uzsauca Iesalīns. Aplūsa arī kinokameras dūkoņa.

Pakratījis sīrsnīgi priekšsēdētājam roku, Iesalīns aiztrauca uz Rīgu.

Kad filma bija attīstīta, redaktori un režisori to izbrākēja.

— Iesalīn, kinokameras objektiivs jātuvina valrāk cilvēkiem, priekšplānā jāņem dzīve, tad var kas iznākt, — mēģināja ieskaidrot operatoram redaktori un režisori. — Brauciet atpakaļ un uzņemiet dažus kadrus no kolhoziem, tad varbūt varesim parādīt uz ekrāna.

Apņēmības un dusmu pilns Jānis Iesalīns devās atpakaļ uz Krāslavu. Visvalrāk viņš dusmojās uz redaktoru Čaumalu, kas allaž runāja un ko nebūt iebilda, kad viņam rādīja komandējuma iegūtos materiālus.

Pārvarēdams ceļu dubļus, Jānis Iesalīns, visu apbrīnots, ieradās Frunzes kolhoza kantori.

— Jūsu kolhoza varen! ejot ar celtniecību, — viszinīgi iesāka kinoreportieris. — Val neieteiktu man kādu interesantu objektu uzņemšanai?

Laudis saskatījās.

— Aizved, Jāzep, šo biedri uz jaunceltni — kāds, mazliet smīnēdams, sacīja.

Kad Jāzeps un rīdzinieks stāvēja jaunās kūts priekšā, Iesalīns mulsi blenza uz greizo sienas, kas atgādināja izgāzušos vārtus.

— Paklausieties, mīļais draugs, vai jūs ko labāku nevarat man parādīt? — dusmojās Iesalīns. Jo juta, ka kolhoznieki viņu piemulkojuši.

— Varam, — strupl atbildēja Jāzeps un ievēda Jāni Iesalīnu kādā plašā telpā. — Te jūs redzēsiet pasaules astoto brīnumu, kas, lūk, atrodas pie mums — Krāslavas rajona Frunzes kolhoza.

Kaktā stāvēja kaut kas līdzīgs kīeģeļu kaudzei.

— Tā ir krāsns, kas slienas pret griestiem 72 grādu pavērsiena. Uzņemiet, lūdzu, kinolentā! Tas radīs vispārēju apbrīnu! — iesaucās Jāzeps tik kodīgā balsī, ka Jānis Iesalīns izmetās pa durvīm.

Vēl bija diezgan gaišs, kad Iesalīns nonāca kolhozā «Znamja pobēdi». Arī te taču ir sastatnes, vai tad nu kāds kadrs neiznāks?

— Nu kā tad! Rau, kur paceļas lieliska kūts. — lieliskmojās Iesalīna sirds. Tālāk ganiņās kupls ganāmpulks. Vai neizskatītos brīnišķīgi, ja skaistās brūnās dzīti kūti. Lielski, pavisam lieliski iznāktu, ja pēc šī kadra dotu vārdu Starp-kolhozu celtniecības organizācijas priekšsēdētājam Andrijuhnam.

Bet šī iecere sabruka kā nemākulīgi saslieta skuju būda. Izrādījās, ka kūts vēl nav gatava, lai gan to vajadzēja nodot lietošanā jau septembrī.

— Val biedrs Andrijuhins ir padomājis, ko lai iesākam ar lopīņiem? — asaras birdināja lopkopes.

Jānis Iesalīns atgriezās Rīgā bez neviena kadra, jo, kur vien iegrēzās, atgādījas kaut kas līdzīgs.

— Tā, lūk, let, jaunais draugs, ja atraujas no dzīves, — pašapzinīgi teica redaktors Čaumala, — es jau paredzēju, ka tā iznāks.

Bet redaktors Pipeskāts dusmojās:

— Jums, Iesalīn, nav izdomas. Būtu to visu uzņēmuši un tad beigās parādījuši pašapmierināto biedri Andrijuhnu, iznāktu laba satriska īsfilma.

— Lielski! — iesaucās Iesalīns un palūdza vēl vienu komandējumu uz Krāslavu. Tagad tik atliek gaidīt, kad šāda īsfilma parādīsies.

— Jums izgudrojums?

— Nē, divi. Gaididams vēl vienu izdomāju.

I. Melgaila zīm.

JURIS MURIS

Iedomājieties sevi dzīvokļu pārvaldes galvenā inženiera lomā! Esat iedomājušies? Labi. Tagad iedomājieties, ka jums ir padotībā Esat iedomājušies? Labi. Tagad iedomājieties, ka jums piekomandē sabiedriskus palīgus, kas jums nav pakļauti un to vieta algu sarakstā nav atkarīga no jūsu paraksta! Esat iedomājušies? A, nu domā! Iedomāties lēnāk! Es šajā vietā tāpat iekritu.

Kā tā var jautāt? Bet kā es, galvenais inženieris būdams, kuram jau tā saimniecība brīžam aug pāri galvai, varu pieļaut, lai kaut kādi entuziasti aiz tīra prieka kritizē visu, ko es daru? Smieklīgi! Es taču viņus nekādi nevaru ietekmēt: ko viņi grib, to runā, jo algu viņi no manis nesaņem! Ne es tos varu rāt, ne arī citādi audzināt.

Pavisam cita lieta, ja tev darišana ar cilvēkiem, kas zina savu vietu, zina, kas esi tu, kas viņi paši, un izprot no tā izrietošās konsekvences.

Sai zīnā var saprast Rīgas pilsētas izpilddomkomitejas Dzīvokļu pārvaldes galvenā inženiera biedra Stepanoviča rīcību. Izpilddomkomiteja jau tā nāca pensionāriem pretī, viņus kopā saaicinot un ar pieklājīgu žestu parādot, ka ar viņiem, veciem goda vīriem, tomēr rēķinās. Bet šie labie cilvēki visu bija uzņēmuši nopietni. Jau nākamajā dienā desmitos no rīta viņi bija kļāt un prasīja uzdevumu. Uzdevumu! Vai tad katram nav skaidrs, ka viņi ies un meklēs brāķi? Tā tas bija Blaumaņa ielā 14, kad nelielam pagalmam mainīja pārsegumu. Kas tur bija runāšanas, cik tur bija nemiera, visādu atzādījumu, norādījumu, pierādījumu — ak, tu mūžs! Un visu šo troksni sācēla pensionāri. Nu kāda viņiem galu galā daļa, ka metāla sijas uzliktas nepareizi, ka segums tek, ka pagalmis pēc katras lietus gāzes pludo?

Pilnīgi skaidrs, ka šādos apstākļos biedrs Stepanovičs bija spiests stingri noteikt, ka celtniecība un it īpaši remonts nav nekāda spēlīte, ka te vajadzīgi augsti kvalificēti speciālisti. Tāredzīgs būdams, viņš nepārbaudīja, kādas specialitātes ir pensionāriem. Jo viņu lielākā daļa, diemžēl, bija celtnieki un tas nozīmē, ka pēc dokumentu pārbaudes no viņiem vispār valrs nebūtu iespējams tikt vajā.

Briesmas, nūdien briesmas ar šiem sabiedriskajiem palīgiem!

D. LAPSA

Zoominimums spekulantiem

(Veidots no Valda Čirtava pantiem)

I

Cūkas nebaro ar kūkām.
Melnu maizi vajag cūkām.

Tagad atliek jautājums:
Kā šo maizi dabūt mums?

Pirmkārt, jāņem maiss ir rokās,
Tad var ļaut, lai mēle lokās:

— Desmit kukuliņus man, lūdzu!
Mīļo dieviņ! Kam lai sūdzos:
Katru dienu bāds mums draud!

(Te tā drusku jāparaud.)

Bērniņš, — viņam nav vēl
gadš, —

Apēd kukuli viens pats.
Otru liekam runcim pienā.
Es — trīs kukuliņus dienā.
Tad vēl piecus apēd vīrs...
Nu — un pieliekamais tīrs!

Ja kāds rindā svelpj vai zviedz,
Jāatbild ar tādu pantu:

— Kur tu pats to maizi liec?
Zinām tevī — spekulanti!

II

Kā mums statistika rāda, —
Cilvēkus no zirgiem šķir.
Vienam visā Leningradā
Personīgā lietošanā
Caram Pēterim tāds ir.

Mums gan neiet vēl tik plānī.
Nemsim kolhoznieku Jāni.
Tantiņam kas dārzus ar.
Dzīvo labāk vēl kā cārī!
Divi zirgi viņam staltī,
Brauc uz baznīcu un ballī,

Darbdienās pa tirgiem daudzās...
Kolhozs sienu dod un auzas.

Ko mēs varam secināt?
Zirgu paturi labprāt.
Priekšsēdim ja draugs tu labs, —
Zirgs par zelta zirgu taps!

III

Iesnēgumos, tā kā dzejā,
Vienmēr zemteksts jāsaprot.
Kurš gan citiem sacīs seja:

— Gribu ņemt un nevis dot!

Raksta tiesai vecais Kūkums,
Atzīmē, ka laiks jau mirt:

— Mums ir saprašanās trūkums,
Lūdzu mums ar sievu šķirt.

(Te ir jāsaprot, par provi:
Grib viņš turēt otru govi.)

Likā Made acis slauka,
Sņukst pie kāda pārziņa:

— Dēls no mājas dzinis laukā...
(Prom, pie otrā dārziņa.)

Bet pie ārsta rinda gara,
Notiek ista daudzciņa:

— Vai mēs, slimie, strādāt varam?
Nē! (Tik savā lauciņā.)

Noslēgums

Belgu rindas saviem pantiem
Lieku tīšām, atzīstos.
Protams, ne jau spekulantiem,
Ierāvējiem, simulantiem,
Bet gan tiem, kas neredz to!

Uzsturmēja!

E. RUSMANA zīm.

— Labāk pastāsti, kā tev izdevās nodot pēdējo objektu!

I. Meļģaija zīm.

Garām ejot

NEPATIESI APVAINOTS

Pārvaldes darbinieks sūdzējās:

— Man pārmet, ka es nepazīstot savu darbības rajonu. Tīrie meli! Lūdzu: rūpnīca — 12345, fabrika — 13345, institūts — 14345, viegļi kluba tālruna numuru neatceros.

ATTAISNOJUMS

Pusaudzis apvainoja pārdevēju. Par to sašutā blakusstāvošais sirmgalvis:

— Kāpēc jūs, jaunais cilvēks, esat tik rupjš? Pircējam pārdevēja arī jāciena.

— Es nemaz neesmu pircējs, ienācu tikai paskatīties.

PIEREDZES TROKUMS

Klients sašutis rāda izsniedzējai tikko izmazgāto veļu:

— Nejedzība! Nav nekādas atšķirības starp stērķelēto un nestērķelēto veļu.

— Jums šais lietās nav pieredzes, — mierīgi atbild izsniedzēja. — Nestērķelētā ir vienkārši saplīsuši, bet stērķelētā salūzusi.

Mašīna ar diviem izpūtējiem.

E. Rusmaņa zīm.

Par vecmāmiņas spilveniem un veikala pīlēm

Kad es biju maziņa, māte mani pa vasaru veda uz laukiem pie vecmāmiņas. Tur pagalmā staigāja daudz vistu, piļu un viena zoss. Relz mani nofotografēja kopā ar brūnu visticu. Pāršķīstot albumu, es viņu vienmēr atceros. Bet pīles sevi atgādina pašas, jo es vēl līdz šim laikam guļu uz piļu dūnu spilvena. Dāvinādama šo spilvenu, vecmāmiņa man telca tā:

— Tu esi laba un paklausīga meitene, tāpēc es izgatavoju tev šo spilventiņu no tīrām pīlīšu dūnām.

— Bet kam tu dāvināsi spilvenu no piļu spalvām? — es jautāju.

— Spilvens no asajām spalvām būs nepaklausīgajai meitai. — skaidroja vecmāmiņa.

Nesen šos vārdus atcerējos nevis gulot uz mīksta spilvena, bet pavīsam citā sakarībā.

Tuvēja veikala es bieži pērku pīles. Pietiekami treknas un gaļi-

gas. Tikai spalvas tām gan parasti atstātas jo kuplā skaitā. Un, lai pīlīti no tām galīgi atbrīvotu, es ik reizi ziedoju stundas divas, trīs. Šo spalvu man sakrāties jau prāvs maišells. No tām es gribu izgatavot spilventiņu un aizsūtīt tam jaunajam tēvocim, kura valnas deļ mūsu veikala pārdod tik netīrus putnus. Lai tad tēvocis kaut gulēdams atceras tās namamātes, kuras stundām ilgi nopūlas ar spalvatnajām pīlēm.

Adresi gan es nezinu, bet ceru, ka, izlasījis šo manu vēstuli, tēvocis atsauksies pats.

M. ZAKREVSKA

KĀDI TAVI DRAUGI...

— Jūs domājat, ka es vienmēr biju negatīvs? — šņukst Cipars. — Nekā nebija! Ar savu pirmo draugu Plusu es biju tik pozitīvs, tik pozitīvs... Bet tiklīdz sapinos ar to Minusu... Jā, ne jau velti saka: kādi tavi draugi, tāds tu pats!

M. CALIS

— Ko jūs ieteiktu pret nervozitāti, biedri doktor?

— Sekojiet, lai strādnieki ievēro drošības tehnikas noteikumus, biedri priekšnieki!

I. Dzerko zīm.

— Lūdzu, sūdzību grāmatu! Kāpēc ēdienu kartē nav skābbarības, cukurbiešu, zirņu, pupu?

G. Bērziņa zīm.

PLUDIŅŠ

Pludiņš šabsirdīgi vēro, kā ap zeltaino šķīti tinas vieglprātīgi Rauda.
— Cik reizes jums mācība jau dota, — viņš domā pie sevis, — un to-
mēr jūs atkal un atkal uzkeraties.

Bet, tiklīdz Rauda kuras pie ēsmas, Pludiņa miers pazūd, kā nebijis.
— Ko tu dari, muļķe? — viņš triec.

Aiz zēluma viņš pat mēģina ienirt, lai upuri izglābtu. Bet ir jau par
vēlu...

— Ak tu nabadzīte! — Pludiņš līdzjūtīgi nopūšas.

Taču pēc mirkļa viņš atkal mierīgi vēro, kā cita muļķīte apsta lik-
tenīgo āsmu.

Tas ir pilnīgi saprotams, jo viegli raksturi vienmēr ātri nomierinās.

C. MELAMEDS

— Kad es varētu redzēt jūsu kaimiņu?
— Kaut vai tūlīt!

M. Ramanes zīm.

«Amsku» metode

Kāds sakars ūdensvadam ar kapsētu?

Viens otrs tagad droši vien smaida, atceroties kādu pazīstamu joku sēriju. Nē, šoreiz nav pamata jokiem.

Ir savs sakars arī starp ūdensvadu un kapsētu. Protams, tie, kas jau viņā saulē, neinteresējas ne par kādiem sakariem, nedz arī par ūdensvadiem. Bet, ja nu ūdensvada būve iet gar kapsētu, ja nu, to būvējot, neaizbērtā paliek kontrolaka, ja nu šajā akā vēl naktis stundā iekrīt cilvēks, tad, dzīvs palicis, viņš tā pārbīsies (iedomādamies, ka nokļuvis jau viņā saulē), ka tikai ar grūtībām atradīs ceļu uz šo pasauli. Lūk, kur sakars!

Turklāt šim sakaram ir arī adrese: Valmierā, Leona Paegles iela. Jā, jā — visa iela! Izraknāta krustām šķērsām. Izraknāta jau sen.

Tie valmierieši, kas, nezaudējot možu garu, ik dienas turpat savu māju priekšā trenējas alpīnismā, patelcībā par šo bezmaksas fizikultūru lepnī saka:

— Pie mums ūdensvada celtniecība iet pēc jauna, pēc «Amsku» paņēmiena!

Lai iebraucējs nenokļūtu neērta stāvoklī, varam palinfor-

mēt, ka šis paņemiens nosaukts pēc Valmieras rajona remonta un celtniecības pārvaldes nesen izbijušā priekšnieka b. Amonto-va un galvenā inženiera b. Sku-šana uzvārdiem — «Am-Sku».

«Amsku» paņemiens ir neapšaubāmi asprātīgs. Kontrolakas atstātas dažādā augstumā, kas dod iespēju interesanti veldot ielas bruģējumu — izplanēt kaut ko līdzīgu mikropauguru joslai.

Šim paņēmienam ir arī virkne citu īpatnību.

Pirmkārt — nevajag iebūvēt atzarojumus un sadalītājus. Tāpēc pat nervozākie ūdens patērētāji ir mierīgi. Un par ko lai viņi uztrauktos, kad skaidri redzams, ka arī kaimiņu māju nevienš ūdensvadam nedomā pieslēgt.

Otrkārt — strādājot pēc šīs metodes, būvi var sākt tālāk no centra, tāpēc, ka tad darbi norisinās klusāk un pretenziju par darbu ieviecināšanu mazāk.

Treškārt (tas ir pats galvenais) — var ieguldīt līdzekļus, pildīt plānus (dabūt prēmijas) u. tml.

Tā vien gribas iesaukties: «Lai dzīvo «Amsku» metode!»

I. KĀPURS
G. RIJKURS

Dažās kolhozu un padomju saimniecību teritoriālās ražošanas pārvaldēs lietiskās palīdzības vietā aprobežojas ar strošēšanu. Fakts.

— Uz kurienu tu?
— Uz pirti! Un tu?
— Uz galvas mazgāšanu pārvaldē!

N. Zvirbuja zīm.

VEIKALĀ

Stāvējām rindā trīs cilvēki. Likās, nevajadzēs ilgi gaidīt. Te, kur ga-dījies, kur ne, veikālā iedrāzās kāds pilsonis un piestājās no otras pu-ses.

— Man tikai papirosus! Nav laika, jāsteidzas. Cik tad es, pāris sekun-des...

Pirmais no mums jau atplēta muti, lai palūgtu pārdevēju nogriezt sie-ru, kad iedrāzās otrs pīpmanis.

— Man tikai papirosus — nav laikal!

Tūlīt bija klāt arī trešais:

— Pacīņu papirosu, lūgtu! Steidzos!

Uzrodoties smēķu prasītājiem, mūsu rinda tikai ar grūtībām virzījās uz priekšu. Man priekšā stāvēja viens cilvēks, kad sabruka iekšā vesels bars.

— Vai varētu dabūt vienu «Primu»?

— Lūdzu, dodiet «Belomoru»!

Tačad, protams, arī no otras puses izveidojās rinda. Ienāca vēl pāris smēķētāji.

— Man tikai papirosus! Palaidiet, es steidzos!

Mēs arī stāvam pēc papirosiem. Nebāzēties priekšā!

Redzēju, ka ātri galā netikšu. Tādēļ ar enerģisku žestu pastūmu visus pie malas:

— Man tikai divsimt gramus desas, paciņu margarīna un aštonas olas! Vai neredzat, ka es steidzos?

— Kas vēl nebūsi! — man atcirta no pīpmaņu rindas gala. — Ārpus kārtas tikai papirosi!

A. IRMEJS

— Cik gadu jūsu bērniem?

— Manās rokās ģimenes vispārējā vadība, detaļās es neie-dziļinos!

J. Oša zīm.

— Rezerves daļas iebrauca, vesels komplekts!

L. Barziņa zīm.

— Lūdzu, meitenīt!

J. Dzērko zīm.

Mīlo «Dadzi»!

Manuprāt, arvien jācienā radoša pieeja jebkurai lietai. Kur, piemēram, teikts, ka pulētas ozola durvis nevarētu krāsot? Nekur tas nav teikts. Var krāsot. Ja tās noklāj, piemēram, ar melno asfalta laku — iznāk, nūdien, koši!

Sai zinā varu padziļoties: tai mājā, kur es dzīvoju, ir tādas durvis. Tagad tās melno jau pa lielu gabalu. Sākumā likās briesmīgi. Bet tagad nekas, esam pieraduši. Cilvēks pie visa kā var pierast. Turklāt mums, irniekiem, ir pat patīkami, ka mūsu namu pārvaldnieks ir dzīvs cilvēks ar nevaldāmu gribu darīt visu, ja ne labāk, tad vismaz citādāk. Sai zinā mūsu biedram Kučanovskim sirsnīgs paldies! Mēs pat nesirdamies, ka nu jau pagājis labs laiciņš, kopš skaisti nolakotajās durvis izsists stikls un vējš staigā pa trepju telpu. Galu galā — ventilācija ir vajadzīga visur. Un varbūt arī šeit izpaužas zināma radoša pieeja iestiklošanas jautājumam un durvju stiklam it īpaši.

A. PRINDULIS,

Lepina ielas 38 mājas iedzīvotājs

LAIMONS PELMANIS

ČAKLA

Kas gan šito sieviņu
Saukt par slinku ies?
Darbu viņa dievina, —
Jā, pat stundām skatīties
Tā uz darbu varot,
Ja vien kāds to darot...

— Interesanti, kur viņa izrāvusi tik iedarbīgu attaukošanas līdzekli?

I. Melgaila zīm.

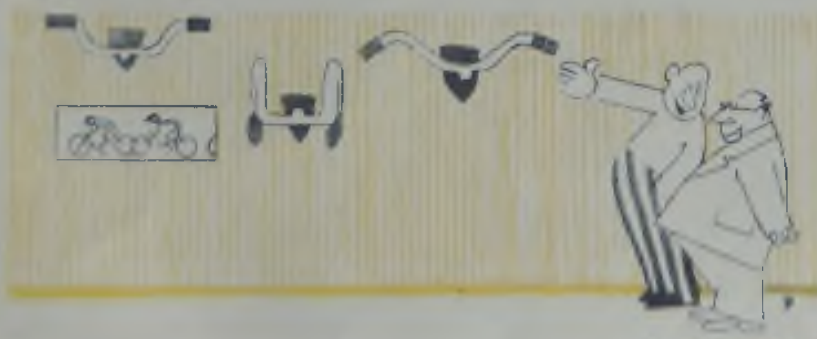
Pat domādams neizdomāsi...

VAJADZIGI

salīdzinātāji-kabelisti
sakaru ministri

(Rīgas Reklāmu un Izziņu kantora
siudinājums.)

Norakstītājs A. IMRIS

Trofejas.

V. Ardašova zīm.

Konkursa rezultāti

1963. gada priekšvakarā noslēdzies redakcijas rīkotais atrakstīšanās mēstaru konkurss. Kādā rādā rezultāti. Interesantajā pasākumā piedalījušies gandrīz vai visi republikas izcilākie birokrāti, kurus «Dadzis» aizskāris savos rakstos 1962. gadā.

Sākumā bija paredzēts piešķirt pirmo, otro un trešo prēmiju. Taču, ievērojot iesūtīto darbu augsto birokrātiskās atrakstīšanās līmeni, žūrijas komisija nolēmj trešo un otro godalgu nepiešķirt, bet visus trīs labākos darbus prēmēt ar 1. godalgu!

Šo augsto godu izpelnījušies šādi konkurss dalībnieki:

vairum un mazumtirdzniecības mācības līdzekļu veikala direktors b. Papēdis.

Rīgas Elektrosplūdzību rūpnīcas direktora vietas izpildītājs b. Bauers.

Talsu rajona izpildu komiteja.

Lai «Dadzi» lasītāji pēc iespējas pilnīgāk varētu novērtēt atrakstītāju spējas, zemāk publicējam prēmēto atbližu tekstus (diemžēl, vietas trūkuma dēļ saīsinātā veidā).

1) 16. numurā «Dadzis» kritizēja mācību līdzekļu veikala darbiniekus par nevižīgu darbu. Bija norādīts, ka Upeņnieku skolai izrakstītajā rēķinā gandrīz vai ikkatrs burts atgādina neatšifrējamus hieroglifus.

Uz šo kritisko piezīmi veikala direktors Papēdis 4. septembrī atsūtīja šādu atbildi:

«... Ja «Dadzi» redakcija uzskata, ka krievu un latviešu valodas burti ir hieroglifi, tad mācības līdzekļu veikals jūsu kritikal piekrit.» (!)

2) 17. numurā «Dadzis» publicēja fejetonu par Rīgas Elektrosplūdzību rūpnīcas transporta ceha priekšnieku Sokolovu, kas bija devis pavēli norakstīt lūžņos vēl pilnīgi lietotajam pašizkrāvēja šautru.

4. novembrī Rīgas Elektrosplūdzību rūpnīcas direktora vietas izpildītājs Bauers atbildēja:

«... Lietojot pašizkrāvēju, izmantojam tikai kausu. Tā kā šautra nebija vajadzīga, norakstījām to lūžņos.» (!)

3) 31. augustā «Dadzis» kritizēja Stendes Sabīles patērētāju biedrību par sliktu maizes kvalitāti un lūda stāvokli uzlabot.

Uz šo signālu tieši pēc mēneša Talsu rajona izpildu komiteja atsūtīja tādu atbildi:

«Par Stendes Sabīles patērētāju biedrības formas maizes sliktu kvalitāti Talsu RPBS valde paskaidro, ka formas maizē nav bijusi tik sliktas kvalitātes kā minēts sūdzībā. Ir bijuši gan gadījumi, kad sliktas kvalitāte ir bijusi klona maizē...»

Tā kā Stendes strādnieku ciematā atrodas Stendes Sabīles patērētāju biedrības un Jelgavas ORS ceptuves, nav iespējams noskaidrot, kurā ceptuvē maize ražota un vai sūdzībā minētie fakti attiecas uz Stendes Sabīles patērētāju biedrību.» (!)

Vienu atbildi žūrijas komisija nolēmusi apbalvot ar veicināšanas prēmiju. Tā ir Rēzeknes rajona remonta un celtniecības pārvaldes priekšnieka b. Levinoka atbilde uz fejetonu «Pārāk dārgs eksperiments». Levinoks gan atzīst, ka «Dadzi» kritika ir pareiza, un piekrīt, ka nevajag pieņemt materiāli atbildīgā amatā cilvēku, kas jau sodīts par sociālistiskā īpašuma piesavināšanos, taču, kadēļ šādā amatā strādā feletonā minētais Krasovskis, nekā konkrētu neatbild.

Par darblēm, kas nav prēmēti, bet tomēr uzrakstīti uz samērā augsta atrakstīšanas līmeņa un tuvākajā laikā bus izmantojami, redakcija paziņos autoriem atsevišķi.

— Kāpēc govij dodat maizi?

— Vai tad lai es viņai kūkas dodu, ko?

E. Oša zīm.

DUBULTAIZMĀRŠĪBA

Izsaucā reiz Bauskas starpkolhozu celtniecības organizācijas priekšnieks briģadieri Podnieku un viņam teica:

— Brauciet uz Valli! Uzticam jums jaunās astoņgadīgās skolas celtniecību!

Savāca Podnieks savus vīrus, izrakstīja celtniecības materiālus un — prom uz Valli. Aizbrauca, izkrāva darba rīkus un... apmulsis sāka kasīt pieri.

— Kādēļ mani šurp sūtīja? Kas man te jāceļ?

Gudroja vīrs, gudroja, bet tā arī nevarēja atcerēties.

— Zvanīt priekšniekam un pārjautāt tā kā neērti, — sprieda Podnieks, — turēt rokas klēpī arī nesmuki, var vēl būvmateriāli sabojāties. Palīdzēšu kolhozniekiem!

Un briģadieris Podnieks pievērsās privātceltniecībai, Kolhozniekam Kļavam apšūva māju, Rozenbergam uzcēla šķūnīti, gatavojās kertes pie nākamā objekta, bet pēkšņi atcerējās par skolu. Sāka steigā celst. Skatās — materiālu trūkst...

Uzzināja par šo lietu Podnieka priekšniecība. Sašūta līdz sirds dziļumiem un nolēma briģadieri atlaist. Sagatavoja jau barvu pavēli, bet pēkšņi sāka kasīt pieri:

— Ko tad mēs isti gribējām darīt?

Un tā nu šie gudro, bet Podnieks tikām lauraj.

J. JAUNS

Īsi stāsti

TELEGRAFA STASTS

Sakaru kantora darbiniekiem pārmeta, ka vienā un tajā pašā laikā izsūtīta telegramma sasniedzot adresātu vēlāk nekā vēstule.

Kritiku ievēroja. Vēstules sāka piegādāt vēlāk.

AIZRÖBEZU STASTS

Abstraktās mākslas muzejā bija tikai viena nodāļa: «21. gadsimta glezniecība un skulptūra».

A. LEJINS

ĢADĪGĀ māte

Veckārkls noglaudīja savu iesirmo bārdu un izvilka no portfeļa polietilēna tربيņu ar sviestmaizēm, bet mēs ar Pūpoliņu aizvērām aiz sevis kantora durvis un devāmies uz ēdnīcas pusi.

— Sodien, rādās, bifšteks ar sīpoliem, — es ostīju gaisu.

— Var jau gadīties, — Pūpoliņš kā par brīnumu šoreiz vienaldzīgi novilka. Tad lepnī paziņoja: — Es esu garām, jo turpmāk atkal pusdienošu mājās. Vakar atbrauca no laukiem sleja. Atdevu viņai visu naudu, lai saimnieko. Viņa prot tādas bifštekus talsīt. kādu nevienā restorānā nav!

— Ak tā, — pēkšņi zaudējis galdabiedru, kļuva sērļigs.

— Un mans Dainuvītis pa vasaru tāds liels izaudzis, iemācījies stalgāt. Atnāc ciemos!

— Paldies.

— Uz redzī! — un Pūpoliņš aizgāja.

*

Vakarā manā vientuļnieka mīteklī bija diezgan skumji, un es nolēmu izmantot ielūgumu.

Liekas, ierados nelaikā. Ģimene virtuvē vakariņoja.

— Lūdzu, nāc, izdzer glāzi tējas! — namatēvs aicināja.

Sīrsnīgi pateicies un ar visiem apsvēcinājies, teģāju istabā apskatīt Pūpoliņa pastmarku kolekciju

— Helmut, lūdzu, neaiztīc pastēti, lai paliek bebītim! — bija dzirdams aiz sienas.

Ganas pastmarkas es redzēju pirmo reizi.

— Helmut, lūdzu, cīsinus atstāj Dainuvītim ritdienai! Viņam tie tik ļoti garšo.

Interesanti, cik daudzas valstis izlaidušas sputņiku sērļijas!

— Helmut, lūdzu, ievārijumu neēd ar karoti! Mīlilitim nebūs...

Pūpoliņš ienāca istabā, un mēs sākām spēlēt stūrīšus. Ieradās arī pārējie ģimenes locekļi. Dainuvītis bija tik apaļš, ka ar pūlēm turējās uz kājēlēm. Mamma zēnu nosēdināja divāna stūrī un iedeva lielu sārtu ābolu.

— Vai negribi nogaršot? Vecalmātei laukos ir prāvs... — Pūpoliņš sniedzās pēc trauka ar glītā kaudzītē sakārtotiem āboliem.

— Helmut, lūdzu, tikai vīnu! — sieva ēkstot viņam piebikstīja. — Pārējie bērnam.

— Paldies! — es attelcos.

— Lūdzu! — Pūpoliņš man piedāvāja cigareti.

Mēs abi izgājām kappu telpā uzsmēkēt.

*

Pagāja mēnesis.

Reiz Pūpoliņš grīdāmies levēlās kantori, uz nokrita uz grīdas bez samanas.

— Piedzēries, — knustāja Veckārkls.

— Nevar būt, viņš ir aturībnieks, — es iebildu.

Izsaucām ātro palīdzību.

Nākošajā dienā devos uz slimnīcu draugu apciemot.

— Nebēdāties! Vēl pāris dienas te panāksi, tad atkal būsi mājās, — gribēju viņu iepriecināt.

— Nē-nē-nē! — viņa acis kļuva gluži apaļas.

— Kāpēc?

Te alželsusies iesteidzās Pūpoliņa dzīvesbiedre.

— Helmut, par mums, lūdzu, neratējies! Dainuvītim atkal iznācis zobīns.

Kreislajā pusē augšā, tāds balts, robainu malīņu.

Viņa sāka somas saturu pārvietot uz galdiņa.

— Vakar mēs ar bebīti bijām parkā. Viņam tā patīk braukt ar karuseli.

Viņš...

Slimniekam iepretim novietojās apelsīni, banāni, kūkas, krējuma burciņa, šķīnkls, žāvēts zutis...

Bet acis Pūpoliņam tomēr bija tādas savādas...

Pavaičāju ārstam par drauga veselības stāvokli.

— Vispārēja organisma novājināšanās. Vitamīnu trūkums.

Māju gāju reizē ar Pūpoliņa dzīvesbiedri. Viņa visu laiku man stāstīja par dēliņu.

— ... Dainuvītim tik laba apetīte. Es jau viņam neko neliedzu. Arī Helmutu visu tikai bērnam...

AINA ATVARA

PATEICAMIES...

Par pakalpojumiem pieņemts pateikties. To prasa pieklājība. Bet ja nu kāds šo elementāro pieklājību aizmirst? Tad tikai atliek citiem viņa kļūdu izlabot. Un tieši to mēs esam nodomājuši darīt.

Skaidrības labad atzīmēsim, ka aizmārsīgo lomā šoreiz uzstājas nevis atsevišķi cilvēki, bet gan veseli kolektīvi. Piemēram, pagarinātās dienas skolas pedagogi, audzēkņi un viņu vecāki. Šī salme pēc mūsu domām palikusi parāda lielu pateicību Rīgas 1. Remonta un celtniecības pārvaldei, kas ieguldījusi daudz radošas izdomas skolas ēkas remontā.

Patieši, tiklīdz remontdarbu tāme paredzētie četrdesmit tūkstoši rubļu bija samaksāti un pieņemšanas akti parakstīti, skolas dzīvē vairs nepalika ne vēsts no garlaicības. Te vienā, te otrā vietā no sienām sāka lobīties krāsa. Tad no grīstiem sāka birt apmetums (daži gabali — pusšķieģa lielumā). Beidzot ar bumbu sprādzieniem līdzīgu troksni sāka plīst centrālās apkures caurules.

Vārdu sakot, uzjautrinājumiem iemeslu netrūka. Taču audzinātāji un skolēni nez kādēļ aizmirsas pateikties tiem, kas šos iemeslus bija sagādājuši. Starp citu, tikpat aizmārsīgi izrādījās arī skolēnu vecāki. Šie ļaudis pat nemēģināja izteikt celtniekiem atzinību par to, ka neviens no viņu dārgajiem ielojumiem nav applaucēts ar verdošu ūdeni vai sadauzīts ar krītošu apmetumu!

Diemžēl, tā nav vienīgā pateicība, ka šajā sakarā palikusi neizteikta. Jālevēro taču, ka principā šādi uzjautrinājumi nevarētu ilgi turpināties. Skolai ir sava augstākā priekšniecība — Izglītības ministrija. Celtniecības organizācijai — sava. Proti, Rīgas pilsētas izpilddomkomitejas Remonta un celtniecības trests un — pati izpilddomkomiteja. Ja jau ne pasūtītājam ar izpildītāju, tad vismaz viņu priekšniekiem vajadzēja savā starpā vienoties un visus skolas programmu neparedzēto uzjautrinājumu cēloņus novērst. Nekas tamlīdzīgs līdz šai dienai nav noticis! Tādēļ arī minētajām iestādēm, acīmredzot, ir jāpateicas par to, ka skolā joprojām nav jāgarlaikojas.

Bet nu atklāsim vēl vienu noslēpumu. Savu aizmārsību šajā lietā apliecinājuši arī finansisti. Tā, piemēram, banka, atklājusi pierakstījumus par apmēram 30 tūkstoš rubļiem, t. i. par vairāk nekā 47% no padarītā darba kopvērtības, ne ar pušplēstu vārdiņu nav pateikusies celtniekiem, kas tajā deva tik lielsku iespēju pierādīt savu modrību. Labodami šo kļūdu, mēs arī bankas darbinieku vārdā pateicamies 1. remonta un celtniecības pārvaldes kolektīvam.

Ipaša pateicība pienākas Rīgas pilsētas izpilddomkomitejas Remonta un celtniecības tresta pārvaldniekam b. Koganam. Viņš ne tikai nav pametis savus padotos grūtā brīdī, bet darījis visu iespējamo, lai tos atpestītu no apsūdzēto soka. Šai nolūkam ar viņa piekrišanu grupa speciālistu ilgi un dīkti pūlējās... ne jau novērst skolas re-

montā pieļauto brāķi, bet gan apgāzt finansistu secinājumus. Starp citu, pat šī speciālistu grupa bija spiesta atzīt, ka pierakstījumi izdarīti sešu tūkstošu rubļu apmērā. Tātad vēlreiz paldies jums, b. Kogan!

Un beidzot vēl kāda iestāde līdz šim palikusi enā, kaut arī tā peina vislielāko atzinību. Šī iestāde ir Proletāriešu rajona prokurātūra, kas, šķiet, nolēmusi, ka seši tūkstoši vai pat trīsdesmit tūkstoši rubļu ir pārāk niecīga summa, lai tās dēļ cilvēkiem sagādātu nepatīkšanas, levērojot šādu cilvēkmīlestību un dvēseles cēlumu, mēs dziļi pateicamies prokuratūras kolektīvam, ka tas aprobežojies tikai ar līetas izbeigšanu un nav ierosinājis apbalvot pierakstītājus ar vērtīgām dāvanām un goda rakstiem...

I. FRANCIS
F. LAPSENE

— Kur tas Frīcis atkal iekritis?

M. Bišofa zīm.

— Nu, kā rausim — ar sturmēšanu vai bez?

H. Zvirbuļa zīm.

Dūmu biedri

Nez, ko sacītu Centrālās celtniecības pārvaldes Mācību kombināta kursants Pēteris Zariņš, ja kāds cilvēks alziētu pie viņa ciemos un sāktu nepiedienīgi uzvesties. Domājams, ka viņš šādam pilsonim vispirms alzrādītu, bet, ja tas neiedarbotos, ņemtu talkā spēcīgākus ietekmēšanas līdzekļus, apmēram tādas, ko lika lietā, pārmācot Boušeku no Lībniem, kas pēc krietnā kareivja Sveika sfāstījuma astoņpadsmit reizes pēc kārtas lidis iekšā pie «Eksnera», atkal un atkal stūrgalvīgi apgalvodams, ka viņš tur esot aizmirsis savu pipi. Un Pētera pusē būtu visas morālās tiesības, jo telpās, kurās mājās mazs bērns, nekāda veida nepiedienīga uzvešanas nav pieļaujama. Tieši tādēļ arī Pētera sieva Edīte raida savu muža draugu pipēt ārā, galtenī vai tualetes telpā.

Tāpat droši vien darītu arī rūpnīcas VEF strādnieks Gunārs Trapāns. Un arī viņa pusē būtu taisnība. Nav taču pieļaujams, ka cilvēks uzvestos nepiedienīgi un nerēķinātos ar līdzcilvēkiem. Gunāra mamma Elizabete Trapāne no dabas nav apveltīta ar pārāk stipru veselību, un dēls tālab istabā nepīpē, bet iet to darīt, kur piedienas — aiz stūra. Vienīgi, ... kad atnāk draugi, tad gan viņš pipējot istabā, negribēdams viņu acis cieniņu zaudēt. Tādās reizēs mātē esot spiesta meklēt patvērumu citur. Bet tas par laimi neatgādāties pārāk bieži...

Jā, mājās šie jaunie cilvēki vismaz cenšas kārtību levērot. Bet, ja jums iznāktu viņus pavērot sabiedriskās vietās jūsu uzskati par viņiem stipri mainītos. Un ne jau nu uz labo pusi. Abi puiši, tikko iekāpuši Rīgas — Jelgavas vilcienā, steidzīgi meklē zolētāju kompānijas, kas šeit vienmēr ir viegli atrodamas, un tad sāk sist trumpas. Un kas gan būtu trumpotājs bez smēķal

Tāpēc, pasvilpojot par vispārēju aizliegumu smēķēt piepilsētas vilcienos un pārējo pasažieru lugumiem un alzrādījumiem, Pēteritis un Gunāriņš stūķē tik smēķus mutē un sāk kūpināt kā divas lokomotīves, kad tās vēl kurlināja ar malku un oglekli...

Cik ilgi viņi tā kūpinās? Droši vien tik ilgi, kamēr reiz dabūs krietnu mācību — tādu pašu kā Boušeks no Lībniem, kas tik neatlaidīgi lida iekšā pie «Eksnera» pēc savas pīpes...

V. SMEČERIS

NEIZDIBINĀTAIS DRŪMUMS

Tiklīdz Siguldas rajona izpildu komitejas kultūras nodaļas darbinieki padzird, ka šur tur vēl ir ēdnīcas, kas tieši pusdienas laikā rīko pārtraukumus, vai teiksim, viesnīcas, kuras slēdz jau pievakarē, viņi smejas, vēderus saķēruši.

Bet mēģiniet viņiem atgādināt, ka netrūkst arī bibliotēku, kas slēgtas tieši svētdienās, un viņi tūlīt kļūs ļoti drūmi.

Interesanti — kāpēc? Cik mums zināms, šis fakts taču neattiecas uz viņiem, jo Siguldas pilsētas bibliotēka ir slēgta ne vien svētdienās, bet arī sestdienās!

D. TRAPANE

— Jums ar kvīti vai tūlīt?

V. Ardašova zīm.

— Aiziesim uz inspekciju paskatīties, cik Žanis būs noķēris. Viņš aizgāja zivis durt!

T. Strautmaņa zīm.

Bez vārdiem.

I. Melgallja zīm.

— Kā tev izdodas nodot vienu cūku par divām?
— Sālaistīt vajag, tad dubultojas.

G. Bērziņa zīm.

Vielas zūdāmības likums

Ikvienu zinātne vēl šobaltdien sevī slēpj brīnumainu atklājumu iespējas. To apstiprinājuši arī vairāki notikumi! Līvānu pienotavā.

Tie sākās augusta beigās. Vairāki strādnieki šķirstīja ķīmijas mācības grāmatu un samulsuši raustīja plecus:

— Te nu bija! Vai tiešām Lomonosovs nošāvis buku?!

Sis dziļās pārdomas izraisīja likums par vielas nezūdāmību. Līvānu pienotavā pēdējā laikā bija vērojamas parādības, kas deva iemeslu šo likumu apšaubīt. Vairākas reizes izskatījās, ka no rīta noliiktavā palicis mazāk sviesta, nekā vakarā atstāts.

— Varbūt peles izvazājušas? — viens minēja.

— Nē! Drīzāk kameļi! Caur adatas aci izlīdis, nekā pele iekļūst tik cieši noslēgtā pienotavā.

Domāja, domāja, ilgi domāja. Tad kāds atcerējās — vai tikai sviesta meistare Bīrzaka nelīdzarot zinātniskus pētījumus, lai atklātu jaunu likumu ķīmijā? Pirms pāris gadiem taču jau kaut kas līdzīgs esot bijis. Bīrzakai toreiz gadījās nepatīkšanas.

Lieta ar sviestu negāja tik gludi kā pa sviestu un viņa saņēma rājienu par mīklainiem pārpalikiem, kuri pēc tam tikpat mīklaini pazuda no pienotavas noliktavas.

Satraukti par gaidāmo apversumu ķīmijas zinātnē, strādnieki nolēma vakaros un rītos sviestu pārsvērt.

— Oho! — jau 31. augusta rītā viņi sasita plaukstas, konstatējuši, ka trūkst 23 kilogrami sviesta.

Meistarei par savu līdzdalību zinātnisko pētījumu darbos viņi pagaidām neko neteica un, pirmo rezultātu pārsteigti, svēršanu atkārtoja nākamajā dienā. Izrādījās, ka šoreiz izēlībējuši 14 kilogrami sviesta.

Tā tas turpinājās pāris nedēļas: strādnieki pārbaudīja sviesta svaru vakarā un rītā. Un tiešām, jaunais likums lika sevi manīt. Sviests izkūpēja kā zili dumi gaisā.

Skat, ka pienācis laiks faktus apkopot. Un šai lieta daudz var darīt dažādas iestādes un organizācijas. Pat mīļietja, kas par jauno atklājumu šo to dzirdējusi, bet pagaidām aprobežojusies galvenokārt ar dzirdēšanu.

O. MARCIS

JANIS DIMANTS

Remonta laikā

Meistars nāk preti,
Drūms, sabozies, skābs.
Liekas, vīrs tūlīt
uz ecešām kāps.
Remonts līdz haklam,
bet detaļus trūkst —
Visi viņā vārās
un griežas, un rūgst.
Saule kā apelsīns,
viņam šķiet — list ...

Pauris kā tērauds,
bet plaisā un plīst ...
— — — — —
Atrada detaļu —
rāviens un — klunkst! —
Meistars, skat, atkal
ir pasaules kungs!
Detaļa šķidra:
simt gramu vien sver,
Ne skruve, ne kaļķis,
bet vienīgi ... d z e r!

Bez vārdiem.

V. Rjabčikova zīm.

Autoritātes uz pamatiem

Strādāja kādā projektēšanas organizācijā inženieris Ikss. Gados gan vēl pajauns, bet ar galvu. Relz viņš uzprojektēja ūdenstorni.

Aiznesa Ikss savus rasējumus priekšniekam, bet tas paskatījās un rokas vien nopliatīja:

— Tava konstrukcija, neņem jaunā, draudziņ, ir kaut kā pārāk nedroša. Ka tik neuzgāžas tev pašam uz galvas un neker manī ar...

— Ko jūsi! — iebilda inženieris. — Visu līdz sīkumam aprēķināju. Varat paši pārbaudīt. Un, galvenais, milzīgs līdzekļu ietaupījums, bet efekts — vēl lielāks...

Pārbaudīt priekšnieks tomēr nepārbaudīja. Ne jau tādēļ, ka bija noticējis jaunajam speciālistam. Vienkārši tādēļ, ka savu vadošo pienākumu dēļ bija aizmirsis, kā tas vispār jādara. Un vēl jo vairāk tādēļ, ka šādiem nolūkiem bija paredzēti eksperti.

Aiznesa projektu ekspertīzei pie docenta Igreka. Tas izpētīja aprēķinus. Pārbaudīja. Un patiesi: divas reizes pa astoņi, iznāk sešpadsmit, bet trīsreiz deviņi — divdesmit septiņi. Pareizi! Tā arī uzrakstīja savā spriedumā. Taču, kā jau zināms, katram ekspertam, kas kaut drusiņ sevī cieni, jāparāda arī sava erudīcija, citiem vārdiem, šis tas jāapšaubā. Un tādēļ Igreks pēc ilgām pārdomām pie rakstīja klāt piebildi:

«Desmit balles lielas zemestrīces laikā šis celtnes stabilitāte var būt arī apdraudēta.»

— Redzi nu, mans dārgais! — priekšnieks sajūsmā iesaucās. — Kas pats sevī sargā, to arī eksperts glābj. Ne jau velti man tava projektā kaut kas negāja pie sirds.

— Bet mūsu pusē par zemestrīcēm kopš laika gala nekas nav dzirdēts! — iesaucās Ikss. — Tās nav bijušas un nav arī paredzamas.

— Tas nu tā. Ka nav bijušas, tam es piekrišu, bet vai arī turpmāk nebūs, par to nekā nezinu. Pērnajā gadā pie mums nebija redzams arī tāds inženieris Ikss, bet tagad ir un lien ar autoritātēm strīdēties.

Ikss nosvīdis cenšas pierādīt savu taisnību, bet priekšnieks turas priekš un ne no vietas. Ar mokām izdevās pierunāt, lai sarīko vēl vienu ekspertīzi. Un tā projekts nokļuva pie profesora Zeta. Tas bija izslāvēts par ļoti gudru vīru. Klida baumas, ka viņš logaritmu tabulas skaitot no galvas kā dzejoļus.

Nogulēja projekts, kā jau tas visiem papīriem pienākas, pie Zeta veselus divus mēnešus. Protams, varēja to arī krietni āgrāk izskatīt, bet tad vēl dažam labam lenaktu prātā, ka profesoram nav cita darba, kā vien recenzijas rakstīt. Tā var visu autoritāti pazaudēt!

Taču kādā jaukā dienā Zets ķērās pie projekta. Izpētīja tā, izpētīja šitā — viss kārtībā. Gribēja jau uzrakstīt, bet tad izlasīja Igreka piebildi un leģrma pārdomās.

«Bet, ja nu patiešām uznāk zemestrīce? Tad Igreks sāks plāties: redzat, es brīdināju. Bet mana, Zeta, autoritāte būs pagalam.

— Nu ko ar viņiem lai iesāk? Vienam veikalā pārpalikums, otram iztrūkums.

— Apmainīsim vietām!

R. Tilberga zīm.

Un autoritāte — tā ir tāda nešpetna bušana, kas jākrāj gadiem ilgi, bet pazaudēt to var vienā mirklī.»

Tāpēc Zets uzņāpa rezolūciju, ka pamatos konstrukcija ir izturīga, bet visumā — apšaubāma. Nav zināms, vai tā spēs izturēt zemestrīces un citas kataklīzmas. Lai nenotiktu ne šis, ne tas, derētu konstrukciju pastiprināt. Kā jau zināms, labs labam neskādē, bet vēl jo vairāk — cements pamatiem.

— Nu, kam bija taisnība? — priecājās priekšnieks. — Varat man ticēt. Man šajā ziņā ir pamatīga pieredze. Vārdus sakot, neprātojiet pats, bet paklausiet prātīgam padomam! Labāk picīksim kādu siju klāt un arī cementu nežēlosim, toties jūsu tornis un arī mūsu autoritāte turēsies uz pamatīgiem pamatiem...

Un sabāza siju sijai galā. Uzcelā. Stāv tagad N pilsētā tornis, kas aprēķināts, lai izturētu 10 balles lielu zemestrīci. Un ekspertiem ir labs miegs un laba ēstgriba. Un priekšniekam arī. Vienīgi inženieris Ikss, kuru moka viņa inženiera sirdsapziņa, slikti ēd un slikti guļ. Jo valsts kabatā izpiests pamatīgs robs...

M. ARAJS

EKONOMIJA

Nemaz nezina, ka direktora aizrašanās ir ekonomija. Tāpēc, ieradies padomju salmniecībā, biju patīkami pārsteigts.

— Ekonomija! Jūs zināt, kas ir ekonomija?! — direktors mani saņēma traki kareivīgi. — Ekonomija ir varena lieta! Ekonomiju var taisīt pat ar suņiem!

— Tas ir, kā ar suņiem? — dabiski, jutos izbrīnījies.

— Vienkārši, — direktors skaidroja tālāk, — pie mehāniskajām darbnīcām mums āgrāk skatījās divi sargi. Viens novakarē, otrs pa nakti. Citiem vārdiem, divas štata vienības. Katra pa 41 rubli mēnesī. Bet zināt, ko es izdarīju? Status samazināju! Jā! Un tagad ir tikai viens sargs — no pieciem pēcpusdienā līdz desmitiem vakarā.

— Bet kas sargā nakti? — nevarēdams noslēpt ziņkāri, jautāju.

— Suns!

— Suns?

— Jā, suns. Viņu jau no maija mēneša lielāz mehāniskajās darbnīcās pulksten desmitos va-

karā un izlatz sešos rītā... Uzturešana izmaksā tikai četrus rubļus. Tātad ekonomija katru mēnesi sastāda: 41 minus 4, tas ir, 37 rubļus! Par suni samaksāts 70 rubļu, tas ir, divu mēnešu alga. Tātad jau no jūlija suns sargā par velti. Sapratāt?

— Bet biedri direktor, — protestēju, — cik man zināms, suns piecu mēnešu laikā ne reizi nav sargājis mehāniskās darbnīcas...

— Tas ir, kā nav? — direktora acis kļuva apaļas.

— Ļoti vienkārši! Tas suns ir tik nikns, ka neviens pie viņa nevar pieiet. Kā āgrākais īpašnieks piesēja pie dārznieka mājas, tā šis tur arī lūp.

— Nu, tā nav mana darīšana. Pavēle ir sargāt, un viss. Ja kas pazudis, lai tas atbild. Sūņa uzturēšana izmaksā tikai 4 rubļus. Tātad ekonomija sastāda katru mēnesi 41 minus 4, tas ir, — 37 rubļus...

Jā, ekonomija ir varena lieta! Tagad arī es saprotu, kur tas suns aprakts.

J. ODS

Stokholmā var saņemt garīgo atspirdzinājumu pa tālruni.

Laikrakstu ziņa

— Nomieriniet manu dvēseli pirms laupīšanas!

L. Kupča zīm.

AR KO PIEKRAUTS VEZUMS?

Ikvienam ir zināms: Jo kuplāks cilvēku skaits piedalās kādās problēmas risināšanā, jo tā ir svarīgāka un sarežģītāka. Daudz cilvēku pūlas, lai varētu pacelties kosmiskie kuģi, daudz cilvēku strādā, lai izauztu jaunas spēkstacijas.

Kaut gan problēma, par ko gribam pastāstīt, nav ne kosmiska, nedz enerģētiska, taču tā noteikti — spriežot pēc nodarbināto cilvēku skaita un patērētā laika daudzuma — pieder pie svarīgākajām problēmām.

To liecina fakts. Lai atrisinātu tikai vienu gadījumu, kad šī problēma guva konkrētu izpausmi, citīgi strādāja desmitiem cilvēku. Namu pārvaldes darbinieki aprakstīja veselas papīru gubas, izbrauca uz notikumu vietu, sasauca sapulces. Dramatiskajā konfliktā iesaistīja milcības darbiniekus. Arī viņi apmeklēja saspīlējuma centrus, sastādīja aktus, uzlika naudas sodus. Taču nekas nelīdzēja.

Normālas kārtības atjaunošanai lētā ielaucās Tautas tiesa. Sarīkoja nevis vienu un nevis trīs, bet veselas deviņas sēdes, lai galu galā šī konflikta izskatīšanu nodotu citam tiesas sastāvam. Kā redzat, ieinteresēto un problēmas risināšanā iesaistīto personu skaits auktin auga un vēl joprojām aug. Bet vezums, kā mēdz teikt, nekust ne no vietas.

Acīmredzot, tas ir ļoti smaigs vezums. Ar ko tad isti tas piekrauts?

Lūk, to mēs jums neteiksim. Taču ne jau tāpēc, ka nezinātu, bet gan tāpēc, ka ikviens to viegli var iedomāties. Mēs tikai piebildīsim, ka visas augstāk minētās iestādes un to darbinieki risināja problēmu par tualetes telpu lietošanu Kokneses prospekta 35. mājā.

Proti, šīs mājas iemītniece Bērtulsone ņēma un aizslēdza tualeti, rezervējot to tikai savām personiskām vajadzībām. Bet kaimiņi — tie lai iztiek tāpat! Taču kaimiņi, kā zināms, arī ir cilvēki, un nekas cilvēciņš viņiem nav svešs. Sākās cīņa par labierīcību atslēgšanu, bet neviens nevarēja un nevar tikt galā ar patvalīgo Bērtulsoni.

Sis ir tikai viens gadījums. Bet nav vienīgais. Bez šaubām, atsevišķs notikums vēl nav problēma. Taču kaut kas līdzīgs atgadījies arī Lielupei, Jūrmalas pilsētā.

Tur, Bulduru prospektā 57, labierīcības tāpat bija kļuvošas par cēloni ilgstošai un nīkai karadarbībai, kas savā virpulī ierāva gan Tautas, gan biedru tiesu, gan izpildu komiteju, gan arī citas iestādes un amata personas. Atkal daudzi cilvēki bija spiesti zaudēt laiku, lai izkustinātu vezumu ar maz patīkamo kravu.

Tāpēc ir jāsecina: spriežot pēc cilvēku skaita un viņu patērētā laika, šī problēma — proti, labierīcību problēma — ir viena no svarīgākajām.

Protams, ne jau pati labierīcību problēma. Tā, starp mums runājot, nav nekāda problēma un par to vispār nebūtu vērts runāt. Bet cilvēku savstarpējo attiecību problēma, kā tas redzams no minētajiem piemēriem, vēl pastāv. Un, kamēr izceļas šādi absurdi konflikti, kas atņem laiku daudzām iestādēm un darbiniekiem, liek viņiem veltīgi izšķiest spēkus un bendēt nervus, par to ir jārunā.

Ko darīt, lai šādas parādības izzustu? Domājams, ka tie jārikojas vienkārši: jānovērš apstākļi, kas veicina to rašanos. Kāpēc, piemēram, bija vajadzīgas deviņas tiesas sēdes? Pietiktu ar vienu, jo Kodeksā taču ir labs un pareizs pants tādēļ, kas rada neciešamus dzīves apstākļus saviem līdzpilsoņiem. Vajag tikai šo pantu levērot.

V. MIKS

— Vai viņa to dara man par prieku jeb tā tiešām ir no vecajiem neciestiem?

H. Srādes zīm.

SOCIĀLĀ SADRAUDZĪBA BONNĀ

— Un, kaut tev, draudziņ, būtu uz galvas jāstāv, šo politiku mēs turpināsim!

L. Hāsa zīm.

EULENSPIEGEL

VĀCIJAS LEMOKRĀTISKĀS REPUBLIKAS

HUMORA UN SATĪRAS ŽURNĀLS

SOUVENIRS

Rietumburīnā dabūjami jauns veids souvenir: nekārtu svaiģenes, ko nacisti lika valkāt šbrējiem.

Fakts.

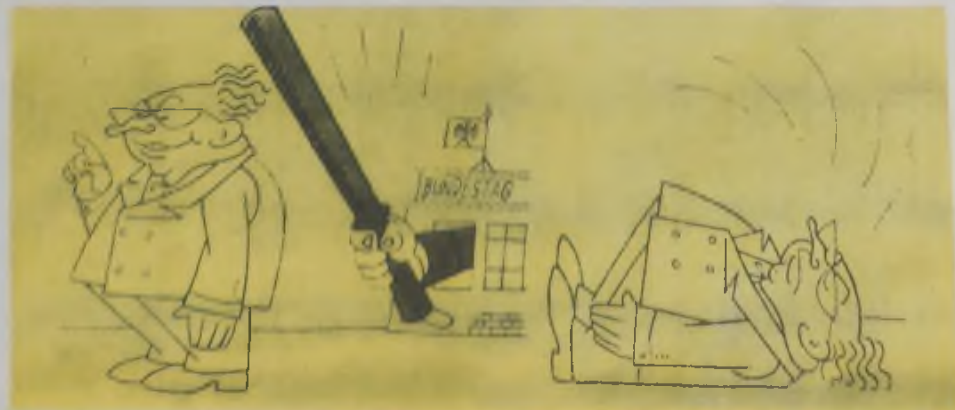
— Un šeit varu jums piedāvāt vienu no tīra zobu zelta.

H. Srādes zīm.

— Mums atbrūņošanās ir eksistences jautājums.

L. Hāsa zīm.

— Kad arkārtājie likumi būs apstiprināti parlamentārā ceļā, tad arī sociāldemokrātu partija tur vairs neko nevarēs grozīt.

L. Rauvolfa zīm.

SEMINĀRA GRUPAS VADĪTĀJS.

— Komitoni jau atkal nosveras par dažiem
grādiem no studentu morāles normām...

P. Dietriha zīm.

— Pati esi vainīga! Kāpēc neaudzini puķu tā, lai viņš tev
palīdzētu?

TEĀTRA MĒĢINĀJUMĀ

— So ainiņu, lūdzu, vēlreiz!

G. Vilkes zīm.

— Un tagad tu varēsi smēkēt gultā...

H. Parsa zīm.

MĪLAIS

Originalitāte nekad nav bijusi Bonnas federālā teātra stiprā puse. Klasika no III reihā repertuāra — kompartijas aizliegšana, tiesas procesi pret miera piekritējiem, demokrātisko žurnālistu vajāšana — lūk, ko līdz šim uzveda uz šī teātra skatuves. Un te pēkšņi sezonas atklāšana ar oriģināldarbu, ar četrcēlienu komisko operu «Mīlais Draugs!» Tā bija sensācija, un jo vairāk tāpēc, ka operai libretu sarakstījis un mūziku komponējis pats federālā teātra galvenais režisors Konrāds Adenauera kungs.

Operas saturs īsumā šāds.

Krietnāajā vācu pilsētā Bonnā visi gata-voļas svētkiem. Bundesvēra ģenerālinspektors (pazīstamais kara noziedznieks un baritons ģen. Ferčs) savā ģimenes dārzā plūc ēdelpuķus un dzied līrisku prologu:

«Visi nu uzskata, ka vācu kājnieku vienību apmācības Francijā ir pati par sevi saprotama lieta.»

Pēc tam ģenerālinspektors ar bundesvēra karavīram raksturīgo kārtības mīlestību rūpīgi sakārto noplūktos ziedus, orķestris atskaņo maršfantāziju par «Wacht am Rhein» tēmām un krīt priekšskars. Neliels pārtraukums, dekorāciju maiņa, un tad sākās pirmais cēliens.

Kelnes — Vānes lidlaukā VFR ministri un ģenerāļi galda ierodamies viesi — Miļo Draugu. Atskan motoru rūkoņa, un uz skatuves lēni nolaižas lidmašīna. No tās majestātiski izkajp Miļais Draugs, ko tēlo slavētais Parīzes solists, lielgabalu bass Šarls de Gollis.

Dārd salūts, skan himnas, ko nomaina prūšu maršs. Miļajam Draugam un viņa sagaldītajiem garām parādes soli aiziet kordebalēts — bundesvēra vienība vecajās labajās vermahta ķiverēs. Tās atgādina Miļajam Draugam jaukos laikus, kad viņš sēdēja Londonā, bet šīs pašas ķiveres, naglotas papēžus kļaudzinot, pastaigājās pa Elizejas laukiem Parīzē.

Kamēr Miļais Draugs nododas atmiņām, orķestri ieskanas jauns motīvs: «Ach, du lieber Augustin», un namatēvs (tēlo federālais prezidents Libke) dzied apsveikuma dziesmu:

«Mēs esam laimīgi, ka jūs tik ātri atsaucāties uz manu lūgumu... Tā ir vēl viena zīme, kas pierāda mūsu ciešo kolaborēšanu...»

Pēdējais vārds izraisa jautrību. Kā zināms, tieši par kolaborēšanu (sadarbību — I. P.) ar nacistiem francūži notiesāja un nošāva Višl valdības premjeru Lavalu. Taču Miļajam Draugam pat tāds patīkamo atmiņu daudzums nespēj laupīt garīgo līdzsvaru. Viņš apsveikumam atbild ar jautru rečitativu, ko pamatoši var uzskatīt par vārdu akrobātikas šedevru.

«Esmu ieradies, — viņš paziņo, — lai nestu franču tautas draudzības apliecinājumu vācu tautai tādā vēstures brīdī, kad tā, atrazdamās brīvās pasaules avangardā, par spīti draudiem pastiprina cīņu par mieru un progresu.»

Lai klausītāji savukārt nedabūtu aiz smieklīem krampjus, kā vienmēr istā brīdī krīt priekšskars. Neliela dekorāciju maiņa, un sākas nākošā aina.

Miļais Draugs, kas ir karavadonis un valstsvīrs, baznīcu zvaniem dīmdot, svinīgi iebruc Bonnas pilsētā. Tauta jūsmīgi sveic augsto viesi. Pie kam karavadona aci pricē tautas nevalnojāmā militārā stāja, bet valstsvīra lepnumam glāmo uzraksti

POMERĀNIJA SVEIC ĢENERĀLI DE GOLLU

AUSTRUMPRUSIJA SAKA — LAIPNI
LŪDZAM!

kā arī Dancelgas un Augšstieļijas karogi, ko rekvizītu meistars sameklējis federālā teātra bēnītos dažādu grabažu vidū.

Revanšistisku apsveikuma rēcīnu pavadīts, Miļais Draugs aizbrauc līdz savai rezidencē un, tā kā te vairs nav ko redzēt, priekšskars krīt.

Šadri

DRAUGS BONNĀ

(RECENZĪJA)

Kad priekšsargs atkal paceļas, uz skatuves redzama Brīlas pils dzīru zāle. Par godu Miļajam Draugam tiek rīkota dieneja. Orķestri atskan jau pazīstamais «Augustīna» motīvs, un Libke dzied jautras galda kupļas:

«Franču un vācu attiecībām nekad nav bijusi raksturīga tā aukstā vienaldzība, kas nozīmē, ka visas attiecības starp cilvēkiem un tautām ir mirušas.»

Vareni, mīļais Libkes kungs! Bravo! Bis! Trīs vācu imperiālistu iebrukumi Francijā triju pēdējo paaudžu laikā — kas gan varētu labāk pierādīt, ka franču un vācu attiecībām aukstā vienaldzība patiesi nekad nav bijusi raksturīga!

Libke pateicas Miļajam Draugam par visu, ko viņš jau ir darījis Bonnas militāristu labā, un aicina viņu uz tālāku kopīgu rīcību Rietumvācijas vadītāju revanšistisko tikojumu īstenošanai.

Miļais Draugs, klausīdamies uzslavas, paguvīs pamatīgi iesilt. Orķestriem spēlējot kresčendo, viņš dzied bravurīgu dzīru dziesmu:

«Ja mēs esam izbeiguši ķildas un apvaidījuši savas kaislības, tad ne jau tāpēc, lai dotos pie miera.»

Miļā Drauga lielgabalu bass atstāj uz vieniem varenu iespaidu. Taču, dziedot fortissīmo par Eiropu no «Atlantijas līdz Urāliem» un ņemot augsto «do», viņam aizraujas balss. Atskan nemuzikāls gaiļa ķērciens. No pietnā operā pēc šāda solo uz skatuvi lido vecas olas. Bet Miļais Draugs ir komiskās operas personāžs, tāpēc šo kļūmi dzīru dalībnieki uztver kā viesa prasmi meistarīgi pārvaldīt savu balsi un izraisīt komiskus efektus.

Cēliens noslēdzas vispārējā liksmībā. Matbruka maršam skanot, krit priekšsargs.

Divi nākošie cēlieņi ir kaļeidoskopiski raibi. Miļais Draugs ceļo pa Federatīvo republiku. Kaut gan tas rada zināmu sasteigības iespaidu, tomēr jā-

atzīst, ka galvenās lomas tēlotājam operas autors paredzējis pietiekami daudz iespēju sevi parādīt.

Piemēram, dziesmiņa, ko Miļais Draugs dzied Ķelnē:

«Ķelnes pilsētai es gribētu teikt, cik ļoti mani saviļņo tik sirsnīga sagaidīšana... Tā mani saviļņo tāpēc, ka man blakus stāv dižais vācietis, dižais eiropietis un dižais vīrs, federālais kanclers Adenauera kungs, ko Ķelne ļoti ļoti labi pazīst.»

Jau sen zināms, ka istā vietā pateiktam vārdam ir divkārtš spēks. Ķelnieši tiešām ļoti ļoti pazīst Adenauera kungu. Viņš taču bija Ķelnes lielbīrgermeistars, kad angļu okupācijas karaspēka vadība to atcēla no amata «vadītāja spēju trūkuma dēļ».

Diseldorfa:

«Diseldorfa, šī lielā, čaklā un brālīgā pilsēta, šodien pierāda, ka draudzība starp Vāciju un Franciju ir tiešas, ko vēlas viņas prāts un sirds.»

Piebildīsim, ka Diseldorfas revanšisti sagādāja Miļo Draugu ar plakātu:

LIDZ BERLINEI 571 KM. VAI TAS IR PĀRĀK TĀLU?

Dulzburgā, Tisena tēraudlietuvēs:

«Jā, šodien viss, kas notiek Rūrā, viss, ko ražo tādas paraugrūpnīcas kā šī, manā zemē izraisa vienīgi simpātijas un gandarījuma jūtas.»

Savā laikā Rūra apbruņoja hitlerisko vērmahtu... Tagad tā apbruņo Strausa bundesvēru... Komentāri, kā saka, lieki.

Abu cēlienu laikā Miļais Draugs vairākkārt dzied duetus ar Adenaueru aiz priekš-kara. Tāpēc par tiem var teikt vienīgi to, ka abi meistardziedoņi bija ļoti sadziedājušies.

Celojums beidzas ar dieneju Bad Godesbergas pili. Sampānietim pludojot, krit priekšsargs.

Ceturtais un pēdējais cēliens notiek Hamburgas karaskolā. Karaskolas jūn kuri visu nakti ir spodrinājuši pogas un tagad stāv skaistā ierindā. Bonnas kara minis-tra un auna balss īpašnieka pavādīts, ierodas Miļais Draugs. Kara ministrs noblēj āriju par ģenerāl de Gollu, «Francijas un Eiropas pirmo zaldātu», un prasa bundesvēram atomieročus. Miļais Draugs, dziļi atzkustināts, uzsāk dziesmu par diviem kraukļiem, kas ir vīstīrākā grēku atlaidas ārija visiem kara noziedzniekiem visā operu literatūrā.

«Karavīrus — kas esam mēs — par spīti robežām un rētām visos laikos ir vienojis kaut kas liels un cildens.»

Jo baltais krauklis, melnais krauklis, —

Abi tie ir kraukļi...

«Tā ir patiesība no militārās tehnikas viedokļa. Bet vēl lielāka patiesība tā ir, ja runājam tīri morālā plāksnē.»

Jo baltais krauklis, melnais krauklis, —

Abi tie ir kraukļi...

«Tāpēc, ka vienmēr un visur karadienests prasa zināmas morālas īpašības, ko romieši apzīmēja ar vārdu «virtus», kas izceļ un paaugstina cilvēkus. Un kaut arī šie cilvēki būtu savā starpā cīnījušies, šī īpašība tos visus iezīmē ar vienu un to pašu zīmi.»

Jo baltais krauklis, melnais krauklis, —

Abi tie ir kraukļi...

«Lūk, tāpēc ģenerālis de Gollis labprāt vēlējas ierasties ar vizīti pie tik krietniem vīrsniekiem kā jūs...»

Jo baltais krauklis, melnais krauklis, —

Abi tie ir kraukļi...

Tik tiešām — ar ko gan ģenerāļa de Golla politika šodien atšķiras no veco Hitlera ģenerāļu uzskatiem?... Ar šo atziņu opera beidzas un priekšsargs krit galīgi.

I. PAHALNS

Pentagona ķīmiskais dienests izšķiež milzu līdzekļus tā sauktā psihokīmiskā ieroča radīšanai, ar kura palīdzību varētu iedarboties uz «prefinieka» saprātu.

Leikrakstu ziņa.

— Tā bija lieliska ideja pārbaudīt šo ieroci pie mūsu senatoru grupas.

G. Cilisa zīm.

Neveiksme ar profesiju

Man neveicas ar profesiju. Esmu sācis gan vienu, gan otru darbu, bet īsto āderi kā nevaru, tā nevaru trāpīt. Beidzot nolēmu: ietu par noliktavas pārzini. Atklāti runājot, jāatzīst, ka uz šīm domām mani uzvedināja viens no draugiem, kurš reiz ieteicās:

— Ej, brāt, uz noliktavu! Zini, brīnīšiīgi uzlabojas veselības stāvoklis. Ja visu dienu atrodies svaigā gaisā.

Kaut kur kaut kāds prātvēders tiri kā noliktavu pārziniem par sodu ir izgudrojis inventarizācijas. Tās iedalās divās grupās: galdītās un negaldītās. Sevišķi briesmu stāsti ir tieši par tām negaldītajām. Kādā jaukā dienā ierodas, piemēram, pie tevis tādi cilvēki ar varen cīnīgām sejam un paziņo:

— Inventarizācija. Aizslēgt noliktavu, aizliegogot! Un tu, pārzini, esi tik labs, stiep šurp savu grāmatvedību!

Pirmajā inventarizācijā atklāja, ka man noliktavā esot iztrūkums. Ne nu diezci liels. Tā ap simtu. Priekšniecība man pamatīgi nomazgāja galvu, un šī galvas mazgāšana vispieklājīgākajā stadijā skanēja tā:

— Ak tad šitā, ak jau zogāt! Tikai pusgadu amatā un jau amats rokā... Ak tad mūsu uzņēmuma īpašumu valkā jūsu sieva... Nu, paskatīsimies vēl...

Centos aizbaidināties ar to, ka man trūkst vajadzīgās pieredzes, bet vai tad bangojošu jūru var aplūkot. Vairākus mēnešus pēc kārtas algas dienās pūļos dzēst iztrūkumu, staigāju, kā medz teikt, ar diloni kabatā.

Nākošā negaidītā inventarizācija noskaidroja, ka manā nolik-

tavā ir pārpalikums. Soreiz ap pieciem desmitiem. Ja kāds domā, ka par to kāds mani slavēja, tad viņš maldās. Priekšniecība dārdēja kā pērkonā negaiss:

— Iekrti, brālīt... Val tu domā, ka es nezinu, ko tas nozīmē, ja noliktavā ir pārpalikums? Tad dzirdi: tas nozīmē, ka noliktavas pārzinis šmauc nonēmējus, uzkrāj rezerves, ko izdevīgā brīdī likt lietā. Neuztraucies, nozāģēsim tev to individuālo, pirms vēl būsi sācis celt...

Man, bez šaubām, vienīgi sapnī ir bijusi dārišana ar individuālo māju.

Sekoja stingrs rājiens.

Atkal inventarizācija. Biju pacienties būt ārkārtīgi precīzs, un inventarizācijā tas arī pierādījās. Katra lieta savā vietā, katrs kilograms savā mucā. Ne iztrūkuma, ne atlikuma.

Gaidīju direktora uzslavu. Cerēju pat uz prēmiju.

Bet direktors īst pateica:

— Esat gan jūs smalks nelietis! Viltīgāks par lapsu! Vispirms zagāt, tad ievācāt rezerves, lai zagtu, un tagad — kāda cūcība! — tagad kombinējat un gribat mani — mani (l) pataisīt par muļķi! Kurš gan ir redzējis vai dzirdējis, ka noliktavas pārzinis viss saskaņotu mats matā! Ne pamatīga iztrūkuma, ne atlikuma! Nē, nē... Tā vairs nav godīga spēle. Tāds noliktavas pārzinis mums neder.

Sekoja pavēle. Un mani atbrīvoja kā darbam neņemot.

Tagad ticu, ka esmu absolūti bez kādām spējām. Dzīvoju joprojām komunālajā dzīvoklī, un, kad vajadzīgs, braucu ar taksīti.

V. HEVERJALAGS
(No «Pikker», Tallina)

— Tik maziņā, bet jau ar ūsām!

mākslinieka V. K. zīm.
«New Statesman», Londona

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Bijušais SS hauptturmfirmers Valters Dejako, kas savā laikā būvēja gāzes kameras un krematoriju Osvencimcas koncentrācijas nometnē, tagad dzīvo Austrijā un ceļ... baznīcas.

Kā ziņo amerikāņu aģentūra AP, Lielbritānijā patlaban notiek cīņa par dzelzceļa tarifu samazināšanu pelēm. Britu dzelzceļu kontrahents ir Nacionālais pelu klubs, kura biedri savas apbalvotās peles izstāda visā valstī un par to pārvadāšanu no pilsētas uz pilsētu ir spiesti maksāt, kā viņiem šķiet, milzīgas summas.

«Isajās distancēs brauciena izdevumi pelei ir lielāki nekā cilvēkam», žēlojās kluba prezidents — 73 gadus vecais Persijs Eslejs.

Rīzenbekas pilsētas (VFR) vecākais kādā no galvenām ielām ir iecis novietot šādu uzrakstu:

«Apkalptiem zirgiem un sievietēm ar smailiem kurpju papēžiem iela slēgta.»

Kā ziņo amerikāņu statistika, virleši Amerikas Savienotajās Valstīs izdod katru gadu apmēram 3 miljonus dolāru savu matu krāsošanai. Matu krāsošanu sevišķi iecienījuši gados jaunieši virleši. Viņi to dara, lai izskatītos vecāki un dabūtu ienesīgākus un atbildīgākus amatus.

Čipenhemas (Anglijā) tiesā misters Hovards Tovejs, kam bija jāatbild par automašīnas vadīšanu iereibušā stāvoklī, asarām acis lūdz tiesas kungus atņemt viņam autovadītāja apliecību uz visu mūžu. Viņš esot sen izpratis, ka viņa tieksme uz alkoholu esot ļoti bīstama viņa pašam un citu pilsoņu dzīvībai. Tiesa konstatēja dažus vainas mikstinotus apstākļus un nolēma atņemt misteram Tovejam autovadītāja apliecību uz 25 gadiem.

Tovejs patlaban ir 56 gadus vecs.

Kāds jauns lauva, kas pastaigājās pa Mantujas (Itālija) ielām, saqādāja policijai daudz nepatīkšanu. Tā kā Mantujā nav pastāvīga cirka, bet ceļojošais cirks, kas vlesojās pilsētā, paziņoja, ka viņi savu lauvu nav pazaudējuši, policijai nebija viegli atrast zvēru karaļa saimnieku.

Par lauvas īpašnieku izrādījās kāds kalminu pilsētas iedzīvotājs

Ančeski. Ančeski vēlāk stāstījis, ka dzīvnieka meklēšana bijusi ļoti nepatīkams uzdevums, jo ikviens, kam viņš aplautājis par lauvu, skaļi smējies un rādījis ar pirkstu pie deniņiem.

Francijas valdības komisārs tūrisma lietās nesen publicējis nožēlojamu brošūru. Visu Francijas kultūras iestādījumu priekšgalā viņš nostāda Parīzes naktsklubu «Crazy Horse», kur 12 meitenes demonstrē «smalko un eleganto izģērbšanās mākslu». Brošūrā burtiski teikts: «Iz grūta māksla 10 minūtes ilgi 150 personu klātbūtnē pilnīgi izģērbties, neļaujot atslābt skatītāju uzmanībai.» Brošūras nobeigumā autors neaizmirst pieminēt Lurdas brīnumdarītāju alu.

Kā ziņo rietumvācu laikraksts «Süddeutsche Zeitung», kādas Slezvīgas-Holšteinas augstskolas mācību spēks, kas bija devies atvaļinājuma ceļojumā, visās policijas anketēs, kur bija jāatzīmē profesija, ierakstījis: «bij, masu slepkava». Kad Bavārijas policijas ierēdņi viņu aizturēja, mācību spēks paskaidroja:

— Es cerēju, ka šādā veidā dzīvīgu tikšu ātrāk uz priekšu.

Amerikāņu miljonārs Džuzepe Venturi, kas pirms atteikšanās no biznesa un aiziešanas «pensijā» bija nopelnījis baigākais Rietumu pasaules kabatzaglis, ir ziedojis ceļojošo kausu, kas piešķirams par grūtāko un sarežģītāko kabatas zādzību, 1962. gadā kausu izcīnīt vislielākās izredzes esot kādam Itālijas kriminālpolicijas ierēdnim.

Amerikāņu aģentūra UPI ziņo, ka Singšingā (cietums Nujorkā, — Red.) ieslodzītie, kas ļoti uzvedušies, turpmāk saņems dažādu pakāpju ordeņus. Kā paskaidroja cietuma direktors, bijušajiem cietuma pansionāriem būs iespējams ātrāk virzīties savā profesijā uz priekšu, ja viņi varēs uzrādīt ordeņus.

Nujorkas iedzīvotājam misis Eleņai Stafordai, kas bija apdrošinājusies pret zādzībām, ugunsgrēku, nelaimes gadījumiem un dvinīšiem un jau 20 gadus regulāri izdrija lēmaksas apdrošināšanas sabiedrībā, šajās dienās piedzima triniši. Apdrošināšanas sabiedrība neizmaksāja viņai ne centa.

PA «DADŽA» PĒDĀM

Sakarā ar dīvalno apetītes evolūciju, par ko rakstījam žurnāla «Dadzis» 19. numura feļetonā ar tādu pašu nosaukumu, ir atbrīvoti no darba Madonas restorāna direktors Čebanenko, pavāri Nikitina, Silins, kā arī noliktavas pārzine Ozoliņa. Lai noskaidrotu apetītes evolūcijas cēlonus, lēta nodota rajona prokuratūrai.

«Dadža» sestajā numurā bija publicēts feļetons «Pirmā dzirdēšana» par kārtības trūkumu BASB «Daugava» sporta kombināta stadionā.

Pēc tam notika sporta kombināta finansiālā saimnieciskās darbības revīzija, Lēmumā Nr. 11, kas pieņemts 1962. gada 8. augustā, BASB «Daugava» Centrālā Padome atzīmēja, ka kombinātā notikuši lieli finansiāli disciplīnas pārkāpumi. Par atkārtotiem finansiālu un kases disciplīnas pārkāpumiem kombināta galvenais grāmatvedis S. Leikuks atbrīvots no darba. Par grāmatvedības darba nepilnīgu kontroli kombināta direktoram A. Godesam izteikts stingrs rājiens.

Tāču ne visas feļetona «Pirmā dzirdēšana» izvirzītās pretenzijas bija pietiekami pamatotas. Tāpēc izteikts rājiens redakcijās darbiniekam, kas sagatavoja materiālu publicēšanai.

Nevaru vien sagaidīt, kad tu atkal būsi mājās.

Ārzemju humors

PAESE SERA • SZPILKI •
NEBELSPALTER •
HUMANITE-DIMANCHE

- Mā, nāc ātrak! Musu mazuli rada pa televīziju!

- Vai drīkstu atlaist bremzes?

- Nēlaika testaments jums sagādās zināmu pārsteigumu.

Bez vardiem.

- Karlo, liekas. Pietrino atkal ir rotaļai ar telefonu.

Журнал
«ДАДЗИС»
на латышском
языке
Nr. 23 (143) 1962.

Redakcijas koleģija: I. Palkovs (redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, J. Karnītis, R. Kovnats, J. Kipers, V. Mihailovs, E. Rusmanis, V. Valdmanis, Tehn. red. L. Smate. Laikraksta «Cina» izdevums. Iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kap. Redakcijas adrese: Rīgā, Vaļņu ielā 2. Tālruni: redaktoram 23983, sekretāram 20761, līdzstrādniekiem 21828, 25270, māksliniekiem 25370. Iespiests Latvijas PSR Kultūras ministrijas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Salikts 1. tipogrāfijā «Cina», Rīgā, Blaumaņa ielā 38/40. Parakstīts iespiešanai 1962. gada 27. novembrī. JT 02460. Pāst. Nr. 8169. Papīrs 72 x 108/8. 1 pap. loksne, 2,74 uzsk. iespiedi. Metiens 64.400. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

No Padomju Savienības izraidīts kārtējais spiegošanās piešertais
ASV vēstniecības darbinieks. Fakts.

— Kā atlidojāt, ser?

A. Stankeviča zīm.